

**МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ТУЛЬЧИНСЬКИЙ КОЛЕДЖ ВЕТЕРИНАРНОЇ МЕДИЦИНИ БНАУ**

СЦЕНАРІЙ

**позааудиторного регіонального заходу у співпраці з обласною
Тульчинською спеціалізованою ЗОШ – інтернат І-ІІІ ступенів
ліцею на базі Тиманівського геріатричного закладу**

***«ЗІГРІЙ ТЕПЛОМ
СВОГО СЕРЦЯ»***

(Номінація: інноватика в організації
позааудиторної роботи
з навчальної дисципліни)

Тульчин – 2018 р.

Укладач: Шепета С.В. – спеціаліст вищої категорії, викладач методист, керівник гуртка «Менеджер», викладач економічних дисциплін.

Рецензент: Погребняк Н.В. – учитель обласної Тульчинської спеціалізованої ЗОШ – інтернат I-III ступенів ліцею. Викладач вищої категорії, викладач – методист.

В даній роботі запропоновано сценарій позааудиторної роботи на базі геріатричного закладу з профорієнтаційною метою для випускників школи-інтернат, та виховна мета – виховання милосердя, співчуття та доброти.

Розглянуто і затверджено на засіданні циклової комісії загальноосвітніх дисциплін

Протокол № _____ від _____ 201__ р.

Голова циклової комісії _____ /Н.В.Лисиця/

З М І С Т

- 1. Вступ.**
- 2. Програма заходу.**
- 3. Довідково-інформаційний матеріал (додатки)**
- 4. Висновок.**
- 5. Рецензія.**
- 6. Список літератури.**

1. В С Т У П

Під час підготовки сучасного молодшого спеціаліста, ми часто спостерігаємо, що молодь стала «черства».

Людським якостям: милосердя, співчуття та доброта – недостатньо уваги приділяється як в сім'ї так і у виховному процесі. Ми опускаємо очі і не вміємо поводитися в товаристві інваліда, або людини з обмеженими можливостями. Хоча маємо пам'ятати, що кожен може опинитися на їх місці.

Третього грудня Міжнародний день інваліда і ми з гуртківцями вирішили повернути увагу суспільства та особливо молоді до цієї дати і до цих людей – які поруч і так як кожен з нас радіють життю, сонцю і теплу.

Залучення учнів школи-інтернат до цієї акції в першу чергу має профорієнтаційну мету – щоб вони поближче ознайомилися зі студентами та формами і методами виховної роботи в коледжі. Щоб учні та їх рідні усвідомили що саме вихованню особистісних та загальнолюдських якостей в коледжі приділяється першочергове значення.

Виховання молодшого спеціаліста це не тільки досягнення кваліфікаційного рівня, в першу чергу це член суспільства, соціуму, колективу родини.

2. ПРОГРАМА ЗАХОДУ

Позааудиторний регіональний захід (гурток «Менеджер») було проведено 2 грудня і приурочено до Міжнародного дня інваліда.

Захід підготовлено і проведено у співпраці з учнями обласної Тульчинської школи – інтернат ліцею на базі геріатричного закладу з обслуговування самотніх громадян.

Тема заходу: *«Зігрій теплом свого серця».*

Виховна мета: *привернути увагу суспільства до людей з особливими потребами, зігріти їх душі теплом і увагою.*

Проведенню даного заходу передував підготовчий етап.

Підготовчий етап

1.5.11. Засідання активу гуртка з визначенням програми дій. Вивішено оголошення (додаток).

2.9.11. Зустріч гуртківців з учнями школи – інтернат ліцею та обговорення теми і мети виховного заходу.

3.11.11. Зустріч керівника гуртка «Менеджер» Шепети С.В. з викладачем школи інтернат вихователем випускного класу Погребняк Н.В. директором геріатричного закладу Кокошом І.А.; та журналістом державного обласного радіомовлення Тищенко Зоєю.

- обговорення мети
- узгодження сценарію
- створення ініціативної групи
- виготовлення виробів ручної роботи «Ангелочки» та «Пташенята»
- залучення до заходу учня І-А групи Андріцова Богдана який гратиме на саксофоні та гурту «Зорепад».

4.18.11. Виступ – презентація Шепети С.В. на методичному об'єднанні кураторів коледжу на тему «Виховання ключових цінностей молодого покоління».

5.23.11. Виступ – презентація Шепети С.В. на виховній годині перед студентами 2-х та 3-х курсів в рамках проекту «Молодь, яка приносить радість».

З роз'ясненням про мету даного заходу і проханням приєднатися до акції милосердя.

6. Випікання солодошів гуртківцями.

7. Виготовлення «янголят та пташенят» учнями школи – інтернат .

8. Знайшли спонсорів з інвалідним візком.

9. Зібрали серед жителів міста та колективу коледжу теплий одяг, взуття, медикаменти.

Сценарій план заходу «Зігрій теплом свого серця»

- 1.** Зустріч з директором геріатричного закладу Кокошком І.А.
- 2.** Бесіда з мешканцями Тиманівського відділення постійного проживання Тульчинського територіального центру обслуговування одиноких громадян, подарунок ангелочків та пташенят виготовлених учнями школи-інтернат ліцею м. Тульчин.
- 3.** Перегляд відеофільму «Молодь, яка приносить радість».
- 4.** Оформлення столової для чайної церемонії:
  - столи з білими скатерками;
  - на столах свічки, креманки з варенням, вази з пирогами і солодощами;
  - чай з духмяними травами.
- 5.** Теплі слова від керівника гуртка «Менеджер» Шепети С.В.
- 6.** Музична композиція гурту «Зорепад».
- 7.** Поетичне слово голови громадської організації «Гречна пані», члена літературно мистецького об'єднання «Оберіг» вихователя школи-інтернат Погребняк Наталії Володимирівни.
- 8.** Музичне вітання на саксофоні у виконанні студента І-А курсу Андріцова Б.
- 9.** Чаювання всіх присутніх на заході.
- 10.** Творчий виступ народної майстрині, писанкарки, члена літературно-мистецького об'єднання «Оберіг» Малої Світлани Михайлівни.
- 11.** Заключне слово керівника геріатричного закладу, керівника гуртка. Начальника управління пенсійного фонду України в Тульчинському районі.
- 12.** Фото на пам'ять.

ВСТУП

Добра, чи зла, - на білім світі більше
Що переважить? – Мучаться думки.
Я вірю, що писатимуться вірші
Допоки люди, сонце і зірки.

Так саме ця віра, допомагає нам залишатись людьми. А мета нашої зустрічі сьогодні довести, що саме доброта, людяність спасе світ, спасе людство.

Ти знаєш, що ти людина
І хочеш того, чи ні.
У смішка твоя єдина
Мука твоя єдина.
Очі твої одні
Більше таких не буде
Завтра на цій землі
Інші ходитимуть люди
Добрі, ласкаві і злі...

Я хочу, щоб ви, мої друзі, привітали наших гостей:

1. Викладачів та учнів членів гуртка «Менеджер» Тульчинського коледжу ветеринарної медицини БНАУ керівник гуртка Шепета С.В.
2. Журналіста державного обласного радіомовлення Тищенко Зою.
3. Учнів та викладачів Тульчинської школи – інтернат ліцею для дітей сиріт і дітей позбавлених батьківської опіки.
4. Співробітників ПФУ в Тульчинському районі керівник мельник А.В.
5. Гурт «Зорепад».

ДОБРОТА

Не говори про доброту,
коли ти нею сам не сяєш.
Коли у радощах витаєш,
забувши про чужу біду.

Бо доброта не тільки те,
що обіймає тепле слово.
В цім почутті така основа,
яка з глибин душі росте.

Коли її не маєш ти,
то раниш людяне в людині.
Немає вищої святині,
ніж чисте сяйво доброти.

(Музичне вітання на саксофоні – студент І-го курсу)

КАЖІМО БІЛЬШЕ НІЖНИХ СЛІВ

Кажімо більше ніжних слів,
знайомим, друзям і коханим.
Нехай комусь тепліше стане,
від зливи наших почуттів.

Нехай тих слів солодкий мед,
чиюсь гірку загоїть рану.
/Чи перший біль чи то останній,
коли б то знати наперед!/.

Кажімо більше ніжних слів,
комусь всміхаймось ненароком.
То не життя людське жорстоке.
Жорстокі в нас слова черстві...
кажімо більше ніжних слів!

/Пісня: «Не сумуй, - посміхнись»./

/Виконує учениця школи – інтернату./

ЧОЛОВІК НА МИЛИЦЯХ

Поможіть чим можете» -
просить чоловік.
Закотився долею,
він в двадцятий вік.
Голодом покараний,
палений війною.
Чоловік на милиці -
докір нам з тобою.
Ні сім'ї не має,
ні притулку він.
По минулім дзвонить,
стоголосий дзвін.
Все його багатство -
нелегкі роки.
Чоловік на милиці,
та ще й без руки...
Орден за відвагу,
він з грудей знімає.
Небагато просить,
оце все, що має.
Ніби своє серце,
людям продає.
На війні, під кулями,
продірявлене.
Часе невблаганний,
зглянься! Він людина!
Помирає й пташка,
як обітнут крила...
Це стоїть солдат наш,
батько наш і дід.
І трима на милиці,
цей тривожний світ.

/Музичне вітання на саксофоні – студент I-го курсу/

ШАНУЙТЕ МАТЕРІВ

Мені болить, коли матуся,
що має дочок і синів.
Живе одна, мов та бабуся,
на схилі посивілих літ.

Працює вдень, не спить ночами,
і часто зрошує сльозами,
тверду подушку.
На зорі, скотину пореє в дворі,
а вдень – копає на городі.
Уста шепочуть: «Світе мій,
як важко жить мені самій!
Одна – однісінька та й годі...»
цим віршем нагадать хотів:
Шануйте, діти, матерів!

/Пісня про Маму – гурт «Зоренад»/

Девіз епохи: спати й жерти,
і не рятує світ краса...
Святий вогонь самопожертви,
боги забрали в небеса.

Без нього ми орда безлика,
з єдиним прагненням – гребі.
В «гуманітарних» черевиках,
чалапаємо до мети.

До нитки обберуть небавом,
свої й чужі за рубежі.
...І чим там думають цікаво,
високі правлячі мужі?

Заключне слово керівника гуртка «Менеджер» Шепети С.В.

Слово подяки начальника ПФУ в Тульчинському районі Мельник А.В.

Творчий виступ народознавця, члена районного об'єднання «Оберіг» Малої С.М.

Фінальна народна пісня всіх учасників дійства.

Слова щирої вдячності керівника геріатричного закладу с. Тиманівка Кокошка І.А.

3. ДОВІДКОВО – ІНФОРМАЦІЙНИЙ МАТЕРІАЛ

- Блок фотографій (диск)
- Оголошення про акцію милосердя в учбовому закладі та оголошення по місту.
- Вибори учнів школи – інтернат (янголята)
- Наклейки з інформацією про захід на коробки – з допомогою, речами, взяттям, засобами гігієни.

4. ВИСНОВОК

При підготовці заходу ставилась мета:

- профорієнтаційна робота, так як залучені учні школи – інтернат ліцею, випускний клас;
- виховання людяності, доброти і милосердя;
- зігріти теплом і турботою стареньких і обездолених мешканців цього сумного дому.

Кожна людина похилого і поважного віку, вправі на старості щоб діти та онуки розглядали її старечі зморшки своїм теплом і любов'ю.

Захід «Зігрій теплом свого серця» дійсно актуальний, потрібний і надзвичайно вчасний. Християнська мораль повинна сповідуватися і проектуватися саме в роботі з молодими людьми, які незабаром самі виховуватимуть нове покоління.

Захід пройшов в теплій, домашній, затишній обстановці. Аура добра і милосердя оповила всіх учасників дійства.

Діти школи – інтернат, студенти та й всі присутні були зворушені; намагалися оповити мешканців геріатричного закладу теплом, любов'ю і затишком. Захід «Зігрій теплом свого серця» пройшов на високому емоційному рівні.

5. РЕЦЕНЗІЯ

Старість – це коли попереду вже значно менше аніж позаду. Хто хоча б раз побував в такому сумному державному домі як геріатричний заклад – не зможе спокійно радіти життю, і саме головне – переосмислить своє відношення до людей похилого віку. Мама, яка виховує дітей вправі чекати на старості, щоб хоч хтось розгладив її старечі зморшки добром і ласкою.

Метою даного заходу та його лейтмотивом стало – підтримати і зігріти теплом найнезахищеніших громадян суспільства.

Старість безпомічна, це мають усвідомити всі хто поруч. Виховним моментом в таких заходах є те, що ми не повинні забувати про людей, які мають невичерпний життєвий досвід, мудрість і знання.

Приймаючи участь в таких благодійних заходах студенти і співробітники намагаються забезпечити достойне завершення життєвого циклу тих хто поруч і потребує нашої підтримки.

Здатність до співчуття та милосердя – надзвичайно цінна якість, яку слід виховувати і розвивати.

Важливим елементом позааудиторного заходу «Зігрій теплом свого серця» стало залучення до акції учнів обласної школи – інтернат ліцею, що можна розцінювати як:

- виховання моральності і духовності;
- профорієнтаційна робота;
- можливість замислитися про закінчення життєвого шляху кожної людини.

Кожен з нас, хто став учасником цього дійства відчули ауру добра, тепла і затишку. Гірко було усвідомлювати, що в цих людей немає майбутнього. А самі мешканці закладу розуміють, що з цього державного дому в них одна дорога лише одна...

Учитель обласної Тульчинської

спеціалізованої ЗОШ – інтернат I-III ступенів ліцею _____ Н.В.Погребняк

ЛІТЕРАТУРА

1. Альбухована – Славская К. А. Деятельность и психология личности.
2. Кларин М.В. Педагогическая технология в учебном процессе. Анализ зарубежного опыта.
3. Леонтьев А.Н. Деятельность. Сознание. Личность.
4. Лукашевич В.К. Модели и моделирование в человеческой деятельности.
5. Слепов І.О. Хрестоматія. Наука управляти: з історії менеджменту.
6. О.К.Гастєв. Як треба працювати.
7. О.О.Богданов. Тектологія.
8. Д.Карнегі. Як здобувати друзів і впливати на людей.
9. Г.Емерсон. Дванадцять принципів продуктивності.
10. С.І.Михайлова. Менеджмент.
11. В.Г.Сирота. Менеджмент.
12. Генри Форд. Моя жизнь, мои достижения.
13. Інтернетресурс.

ВІДГУКИ СТУДЕНТІВ

Що таке є старість? Старість – це коли людина має багато життєвого досвіду та знань, але цей досвід та знання мало кого цікавить... Саме в жовтні 2015 року ми вирішили відвідати людей похилого віку, які постійно живуть у Будинку пристарілих. Будівля ззовні схожа на звичайний санаторій, майже в аварійному стані. Заходячи всередину, охайно, але дуже холодно. Зустрівши бабушок і дедушок, які зустрічали нас життєрадісно і привітно, поспілкувавшись з ними було сумно і водночас зворушливо, бо ще не зустрічала таких добрих людей із такими життєвими негараздами.

Спілкуючись із ними, не можна було стримати сліз. На цьому моє перебування не завершилося, так як наші студенти влаштували концерт. Але описати побачене емоції не передати словами. Як каже народна мудрість «Краще один раз побачити, ніж сто раз почути».

Скажу лише одне: доля розпорядилася так, що ці бабусі й дідусі потрапили сюди з різних причин. Тому раджу усім, кому вони не байдужі, - приходьте у гості. Бо для них немає кращих ліків, ніж спілкування з Вами, лише Ваша присутність не дає їм відчувати себе самотніми й забутими! Вони хочуть поспілкуватися, поділитися своїми враженнями, сумом, радістю. Кожному такому гостю ці старенькі як діти, як дорослі діти.

Я зрозуміла, що людська доля може закінчитися, так же як і почалася – в маленькій кімнаті, де і багато років назад, кожний із них появився на світ. Отже, бережіть своїх рідних!!!

Дудич Ірина

Мені дуже шкода, що на превеликий жаль такі заклади існують взагалі. Не розумію, як могли діти покинути своїх батьків і віддати в таке жахливе місце. Їм там дуже самотньо, і як би там про них не дбали, ніщо не замінить любов рідних дітей. Їхні виродки скалічили їм останні дні життя!

Розлуцький Іван

Насамперед я їхала туди знаючи, що буде важко, що захочу плакати, але я їхала, щоб хоча би марольно їх підтримати, тому плакати не можна було. Перше враження – жахливе! Пусто. Тихо. В цьому місці настільки моторошно, і я дивлячись на їхні сльози, розуміла, що за цими стінами нема для них життя. Для цих людей щасливе та бентежне життя закінчилось.

Колись у них теж було щастя, теж вони колись жили добре і їхні спогади залишаться назавжди. Найважче було переосмислити те, що люди там і справді хороші. Їх не так часто навідують, але усім, що їм подарували вони хочуть поділитися. Дивлячись на них хочеться кричати від того, що вони заслуговують

на кращі умови. Вони плачуть, а ти дивишся і посміхаєшся, а в середині все горить, рве на маленькі шматочки. Тебе кидає в жар і ти просто вибігаєш на вулицю і з важкими видихами і вдихами заспокоюєш себе, і розуміючи наскільки їм потрібна чиясь підтримка. Ось тоді таке дике бажання обійняти батьків своїх і рідних. Правду кажуть, - доки нас не настигне нещастя ми його не розуміємо і цінити не будемо.

І насправді я розуміла їх, розуміла наскільки їм важко, але в ту секунду повністю їх розуміти неможливо.

Брігілевич Тетяна

В день коли нам сказали, що ми маємо їхати в будинок пристарілих, я задумувалася над тим як там вони живуть, чим їх кормлять, як доглядають за ними. І дуже чекала того дня щоб поїхати. Коли я прижаю туди, мені якось стало сумно і хотілося бути веселою щоб вони дивлячись на нас теж були веселими. Перед входом, коли я заходила, я не знала, що я там побачу і не могла зайти. Зайти не могла тому, що не хотіла, а тому що не знала, що я побачу. Але коли я зайшла в мене на очах появилися сльози. Заходжу я в кімнату, де лежать старенькі бабушка, лежачі, і коли я подивилася на одну із тих хто там лежав вона почала плакати, в тої бабушка текли сльози, а на обличчі у неї посмішка, щира посмішка. Коли я підійшла до неї, вона мене обняла так сильно, напевне як свою рідну доню. Я не знала як себе повести, на очах сльози і в неї і в мене. Але коли вона сказала «Не плач моя дитино в тебе все життя попереду, а я скоро вже ...» і не договорила. Мене це настільки вразило, що в мене не було слів, що сказати. Сиділи дивилися один на одну. І мені потрібно вже було йти, я так не хотіла, але встала вона поцілувала мене і каже: «Дякую тобі за те, що ти поговорила зі мною, мені стало легше на душі».

Патлатюк А.В.

Мені на превеликий жаль сумно, жалко цих людей. Є такі люди, що в них є сестри, брати, рідні, а вони в домі пристарілих. На скільки люди стали черстві, холодні. Це мене теж вразило. Також вразило, що люди не бачили хорошого. Вони живуть одним днем і завжди в смутку. Як ми приїхали, ми дали їм печиво, як вони його жадно їли, ховали ці подарки, які ми їм подарили. Жахливо це все бачити.

Мої враження від поїздки у Дім пристарілих:

- те як дедушка сидів і крутив сам собі сигарету!
- вразило те, як бабушка з дедушками ховали наші подарунки, як вони бігом старалися з'їсти усі солодоці!

Мої враження та почуття пережиті 07.10.15 р. (Відбувся захід вшанування людей похилого віку).

